

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat X, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 7 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ze er niet in slaagden hun problemen aannemelijk te maken. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Hun tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Verzoekers dienden ook tegen deze beslissing geen beroep aan.

2.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen met enkele leden van de dorpsraad waartoe verzoekster behoorde.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers geen nieuwe documenten voor. Wel brachten ze opnieuw drie originele identiteitskaarten mee.

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun eerste asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekers opwerpen dat de bestreden beslissingen steunen op een onvolledig administratief onderzoek omdat de nieuwe aangebrachte feiten ten onrechte geen aanleiding hebben gegeven tot een volwaardig gehoor en onderzoek, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 29 maart 2016 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij ze de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten en bewijsstukken neer te leggen. Verzoekers werden tijdens dit gehoor bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is. Verzoekers hadden op het einde van het gehoor overigens niets meer toe te voegen (gehoorverslag 29 maart 2016, 7). Verzoekers hun verwijt dat de commissaris-generaal hen niet (of onvoldoende) heeft gehoord en onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar hun asielmotieven, is dan ook onterecht. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten relevante of bepalende elementen van hun asielaanvraag te onderzoeken.

2.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juni 2016, voeren de verzoekende partijen aan dat zij nieuwe gegevens hebben ingediend en dat zij daarom een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend. Zij wijzen erop dat indien hen vragen worden gesteld over hun dorp van herkomst zal blijken dat zij op de hoogte zijn van wat er gebeurt. Voor het overige verwijzen zij naar het verzoekschrift.

Daar verzoekende partijen zich ter terechtzitting van 30 september 2016 slechts beperken tot de zeer algemene opmerkingen dat zij nieuwe gegevens hebben ingediend en daarom een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend -ze legden overigens in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe documenten neer en steunen zich op dezelfde motieven als degene die zij eerder al bij hun vorige aanvragen uiteen hebben gezet- en dat indien hen vragen worden gesteld over hun dorp van herkomst zal blijken dat zij op de hoogte zijn van wat er gebeurt, en zij voor het overige louter verwijzen naar hun verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juni 2016 opgenomen grond, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens dient te worden vastgesteld en staat vast dat zij geen concrete en valabele argumenten bijbrengen die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen vermogen te ontkrachten of te weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS